

#### 4. Londen, 22 juli 2022, 18:29 uur

Er wordt hard aangeklopt. Ik schrik wakker uit mijn overpeinzingen en terwijl mijn hartslag onmiddellijk oploopt, adem ik zwaar en hoorbaar door mijn neus de muffige lucht van dit vertrek in, houd deze een paar tellen in mijn opgezwollen borstkas vast en laat de lucht vervolgens met een diepe, langzame zucht uit mijn moegeademde longen lopen. Het is dus nu zover. Laat ik dan maar gaan ook, ik ben er nu toch. Ik zet me met twee handen af aan het tafelblad en kom overeind. Quentin, die er al die tijd bij is gebleven, gaat me voor, de deur uit. Met gebogen hoofd en sloffende tred volg ik. We steken het oude pleintje over en verdwijnen via de houten deur in de kerk. En daar gebeurt het.

De kou van de grafstenen vloer trekt via mijn voetzolen naar binnen en kruipt centimeter voor

centimeter richting mijn knieën. Waarom ben ik hier toch aan begonnen? Dit kan nooit iets worden!

Ik krijg te horen dat het nog geen tijd is, we zijn iets te vroeg geroepen. Of ik nog even wil gaan zitten. Dat kan, we nemen plaats op een houten bankje. Dit heeft als resultaat dat de kou nu ook via mijn achterste mijn lijf binnendringt. Intussen gebruik ik de tijd om eens goed rond te kijken. De kerk, die er gisteren bij de voorbereiding nog licht en vriendelijk uitzag, is getransformeerd tot een duister fort. De schemering slaat hier binnen twee keer zo hard toe als buiten. Het schip is vrij lang: als ik naar links kijk, zie ik niet zo goed waar het eindigt omdat het zicht wordt geblokkeerd door het doksaal, de stenen muur in het midden waar het orgel op staat. Daarachter bevindt zich ergens het koor van de kerk. De gemeente heeft haar plaats voor mij. Als organist luister je hier dus naar stereo-muziek.

Terwijl ik mijn hoofd draai en om me heen kijk, voel ik een prikkende hoofdpijn opkomen. Dat krijg je er nou van! Van slecht voorbereid op weg gaan.

Een kille robothand knijpt ritmisch en dwingend in mijn hersenen en verlamt mijn denkproces. Zolang ik oppervlakkig adem, merkt hij mij misschien niet op en laat hij mij met rust. Dus nu niet plotseling bewegen, nergens aan denken en stil blijven zitten. Proberen onzichtbaar te blijven en niet op te vallen.

Het is tijd, we lopen richting orgel. Mijn assistent gaat nog steeds voor me uit door het middenpad tussen de houten kerkbanken. Aan weerszijden van het